

סאהר זייד צילום: הדס פרוש

פרסונל

"גם בזמן שעפו טילים משני הצדדים, ילדים מהרשות ומעזה באו לטיפול כרגיל"

סאהר זייד עבד 30 שנה בתחום הטקסטיל, אך הצטמקות הענף בישראל הותירה אותו ללא עבודה. שיחה מקרית עם קרוב משפחה הובילה אותו לתפקיד חדש ושונה לגמרי: מתאם השירות בשפה הערבית בבית החולים שניידר לרפואת ילדים, שם הוא עובד כבר עשר שנים

עקוב

עידו אפרתי

2023 בינואר 29, 07:30

סאהר זייד, בן 67 מעארה, עובד בעשר השנים האחרונות כמתאם שירות בשפה הערבית בבית החולים שניידר לרפואת ילדים בפתח תקוה. במסגרת עבודתו הוא מלווה משפחות, מתרגם ומתאם בין בית החולים לבין ילדים שמגיעים לטיפול מהרשות הפלסטינית, עזה וממדינות ערביות.

איך הגעת לתפקיד? באת מתחום הרפואה?

זייד: "הגעתי די במקרה, ומתחום אחר לגמרי. ב-1981 סיימתי לימודי ניהול תעשייה במכללת שנקר והשתלבתי בתחום הטקסטיל. עבדתי 30 שנה בענף, מתוכן שבע שנים כמנהל מפעל של חברת דלתא במצרים. ב-2007 חזרתי לישראל וניסיתי להמשיך בתחום, אלא שאז כבר לא נשארה כמעט תעשיית טקסטיל בארץ והייתי מובטל תקופה ממושכת.

"ב-2013, קרוב משפחה שעבד בבית החולים שניידר סיפר לי שמחפשים מישהו דובר ערבית לתפקיד של תיאום תורים וטיפול באישורים של חולים מהרשות הפלסטינית. עד אותו זמן, התפקיד הזה נעשה על ידי סטודנטיות במשרה חלקית, וזה כבר לא הספיק".

זה באמת מעבר חד. כמה זמן לקח לך להיכנס לעניינים?

"חצי שנה, בערך. כיום אני כבר עובד עם כל המחלקות ומכיר את כל המחלות. פיתחתי כזו מיומנות שאם אגש היום לבחינה ברפואה – אולי אצליח לעבור אותה".

"להורים קשה לעכל שהדיאליזה תהיה חלק מהחיים של הילד שלהם במשך שנים"

"פנייה לטיפול אחרי תקיפה מינית היא קשה לכולן, ובחברה הערבית הרבה יותר"

ממה מורכב יום העבודה שלך?

"מהות התפקיד שלי היא להיות מעורב בכל היבטי העבודה של בית החולים עם אוכלוסייה דוברת ערבית שאינה דוברת עברית – בעיקר מהרשות הפלסטינית, עזה או מדינות ערב. זה כולל תרגום והעברת מידע מדויק וברור מהרופא למשפחת המטופל ולהפך; עניינים לוגיסטיים כמו תיאום תורים למרפאות וליחידות השונות של בית החולים; ומעורבות במתן אישורי כניסה ומעבר של המטופלים והמשפחות לישראל".

סאהר זייד, מתאם שירות בשפה הערבית בבית"ח שניידר צילום: הדס פרוש

ברשות הפלסטינית יש בתי חולים. באילו מצבים הם שולחים ילדים לשניידר?

"מגוון גדול של מצבים ומחלות – סרטן, מחלות נדירות, ניתוחי חזה ועוד מצבים מורכבים שבהם אין לרשות תמיד אמצעים וידע לטפל. לעומת זאת, ממדינות ערב מגיעים בעיקר מטופלים של רפואה פרטית".

"בוודאי, נוצרים קשרים, ויש מקרים שאתה מתחבר אליהם, במיוחד כשמדובר במטופלים שנמצאים כאן בטיפול ומעקב משך שנים".

יש מקרים שאתה זוכר במיוחד?

יש לא מעט. טופלה אצלנו ילדה בת שלוש שהיה לה בבטן גידול סרטני ששקל יותר מקילו. סיכויי ההישרדות שלה היו פחות מ-10%, אבל בעזרת הצוות הרפואי והטיפול המסור של אמא שלה, היא החלימה. היא כבר בת 14 ואני בקשר איתם מאז ועד היום.

"מקרה אחר שזכור לי הוא של ילד שבגיל שלוש נאלצו לכרות לו את שלפוחית השתן בגלל גידול סרטני. פתחו לו שתי סטומות, יציאות לשתן, ושמו לו חיתול שיספוג. אלא שהפתרון הזה מתאים לילד קטן, והוא הגיע לגיל 13 במצב הזה וסבל מאוד. הוא התבייש לצאת מהבית וללכת לבית הספר בגלל דליפות השתן הבלתי-פוסקות.

"הרשות הפלסטינית לא רצתה בהתחלה להעביר את הילד לניתוח, אבל דיברתי עם ד"ר דוד בן מאיר (מנהל מחלקת אורולוגיה ילדים; ע"א) שהוא אחד הרופאים הטובים בארץ באורולוגיה והוא התגייס לעניין מיד. זה ניתוח מורכב, יקר וכל כך נדיר עד שאפילו אין לו קוד תמחור של משרד הבריאות. הזמנו את הילד לניתוח, שבו הרופאים יצרו מעין שלפוחית שתן מרקמת האפנדציט (תוספתן) ותעלות מחלקים מהמעי שלו, כדי שהגוף לא ידחה שתל זר או מלאכותי, וחיברו צנתר מיוחד. הניתוח עבר כמו שצריך וההחלמה היתה מוצלחת מאוד.

"החיים של הילד הזה השתנו מקצה לקצה. זה היה כרוך במורכבות, סיכון ועלות גבוהה. בלי רצון טוב והתגייסות של כולם, ההנהלה והרופאים – זה לא היה קורה. בית החולים הצליח לממן חלק מהעלויות והתארגנו גם קבוצת עובדים ותרמנו חלק מעלות הניתוח. הרגשנו שאנחנו מגדלים את הילד הזה ונקשרנו אליו".

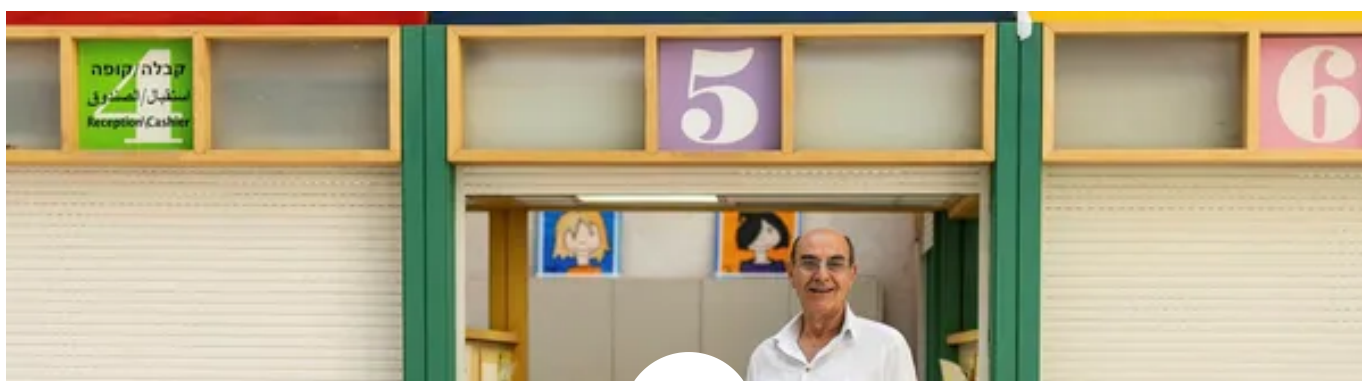
אי-אפשר שלא לשאול: איך משפיעות עליכם תקופות של מתיחות ביטחונית?

"הטיפול והעברת המטופלים ממשיכים. גם בזמן מבצע 'צוק איתן', למשל, היו טילים משני הכיוונים אבל החולים עברו, כאילו כלום. הגיעו אלינו המטופלים הקבועים וגם מטופלים חדשים, ואיפשרו להם לצאת מהרשות ומעזה. גם לא היתה מתיחות בין הצוות לבין המשפחות, והיחס היה אותו יחס. בכלל, כל ילד שדורך פה נהיה ילד של בית החולים, לא משנה מה הזרות או הרקע שלו".

ובכל זאת יש זהות ורקע. יש פערי תרבות או תפישה בין מטופלים פלסטינים למטופלים ישראלים, בכל הקשור לטיפול הרפואי?

"פעמים רבות, המטופלים שמגיעים מהרשות הפלסטינית משוכנעים שיש לנו את הרפואה הכי טובה בעולם והציפיות שלהם גבוהות מאוד, לעתים לא-ריאליות - ואז הם חווים אכזבה קשה. לצערנו, לא כל מחלה אפשר לרפא, במיוחד מחלות גנטיות או מומים מולדים.

"לי קשה במיוחד עם ילדים שסובלים ממחלות ניוון שרירים, כמו מחלת דושן. השרירים של הילד מתחילים להתנוון ובגיל תשע הם כבר בכיסא גלגלים. זו מחלה שאין לה מרפא, אבל ילד ישראלי שחולה בה זוכה למערך תומך של פיזיותרפיה וריפוי בעיסוק שתורם לאיכות החיים שלו - בזמן שלילדים פלסטינים אין את זה. קשה לי מאוד להתמודד עם העובדה שאני לא יכול לשלוח גם אותם למסגרות תומכות. ילד ישראלי יוצא מבית החולים להמשך טיפול בקהילה. ברוב המקרים שמגיעים מהרשות, אנחנו טיפול ההמשך שלהם. וזה לא אותו דבר".

הושתלה לו אונת כבד מאבא שלו. הניתוח הצליח והילד גדל והבריא.

"היה גם ילד כורדי מעיראק שהגיע עם בעיה לבבית קשה מאוד ועבר פה ניתוח מוצלח. טיפלנו גם בנער בן 16 מדובאי, שהגיע עם מחלה חוזרת של סרטן הדם. הוא הגיע למצב קריטי ובתקופת הטיפול קרס פעמיים. אמא שלו כמעט איבדה תקווה ובשלב מסוים ביקשתי ממנה שלא תלווה אותו, כי מניסיוני, 60%-70% מהצלחת הטיפול תלויים בגישה החיובית של המטפל - והאמא היתה מאוד שלילית. נעזרתי באחים שלה ובילד ואמרתי לה 'עד כאן'. אנחנו ליוונו אותו ועזרנו לו. אני קילחתי אותו בעצמי שלושה ימים, כי הוא לא יכל להתקלח בעצמו והתבייש שהאחיות במחלקה או אמא שלו יקלחו אותו. בכל זאת, נער בן 16... היום הוא בן 19 ולומד באוניברסיטה באנגליה".

אתה בן 67. האם אתה מתכנן לפרוש בקרוב?

"כשאתה עוזר לצוות הרפואי, ומלווה משפחות ומשמש להן אמצעי התקשורת היחידי בהליכים וטיפולים מצילי חיים - אין סיפוק יותר גדול מזה. הגעתי לגיל פרישה, אבל ביקשו שאישאר ואמשיך לעבוד. כרגע אני עובד בחצי משרה".

לחצו על הפעמון לעדכונים בנושא:

 רפואת ילדים בתי חולים

כתבות נוספות שעשויות לעניין אותך

